

Veerkracht

De dagen begonnen al enigszins te korten en het licht nam langzaamaan af. Oktober komt in zicht, de maand waarin ze, samen met vele anderen van haar familie op reis gaat naar het zuiden. Ze merkt het ook, doordat de nachten eerder beginnen en kouder aanvoelen. Meestal kroop ze tussen de dakpannen van de boerderij naast de kromme sloot, maar vandaag was ze daar te ver vandaan gegaan. Nieuwsgierig is Zala, de jonge boerenzwaluw, verder gevlogen dan ze van plan was geweest. Ze cirkelt boven het weiland en tuurt naar een goede beschutte slaapplek, als haar oog valt op een hut aan de rand van het weiland. Prima plek, denkt ze en vliegt naar beneden om midden op het dak te landen.

De landing ging anders dan ze gewend was, doordat ze tijdens de daling twee veren van haar rechtervleugel verliest. Ze schrikt en bekijkt de schade.

Hoe moet dit nu, denkt ze. Ik kan toch zo niet vliegen? Als ze haar linker vleugel bestudeert, ziet ze dat er ook twee veren aan die kant loszitten. Nu is haar schrik nog groter en ze geeft een kreetje.

Opeens hoort ze onder en naast zich een sissend geluid. Ze kijkt over de rand van het dak en ziet iets kronkelen in het gras. Zala zit heel stil en kijkt nieuwsgierig naar het dier dat met vreemde bewegingen vooruit kruipt. "Wie ben jij?" fluistert ze. De slang kijkt haar aan en sist haar naam "Sssserpa."

Terwijl Zala nog bijkomt van haar vreemde ontdekking, begint Serpa te praten.

"Wat jij meemaakt, ken ik ook. Het is voor mij heel normaal om ongeveer elke zes weken mijn vel te verliezen, omdat ik er anders niet meer in pas. Ik schrik daar nu niet meer van, omdat ik weet dat er een nieuw vel onder de oude zit! Kijk eens, is dat bij jou ook zo?"

Zala inspecteert grondig de plek waar eerst nog twee prachtige blauw-zwarte veren zaten en ziet en voelt dan twee kleine nieuwe veren. Enigszins gerustgesteld knikt ze met haar kopje. "Ja, ik heb geen vel, maar wel twee nieuwe veren die eraan komen! Ik wist het niet. Dus ik raak ze niet echt kwijt?"

"Nee, je hoeft ze eigenlijk niet echt te missen, want het nieuwe vervangt het oude en zo te zien heb je er nog genoeg over voor de winter," ratelt Serpa door.

Het is inmiddels aardig donker geworden en Zala steekt moe haar kopje onder haar veren en valt in slaap. Ze droomt, dat ze al haar oude veren verzamelt en daar een prachtige verentooi van maakt, die de oude indiaan dankbaar in ontvangst neemt.....*niets hoeft echt te verdwijnen* hoort ze zichzelf denken.

De volgende morgen is Serpa verdwenen en maakt ze zich op voor de terugvlucht naar de boerderij. Voorzichtig stijgt ze hoger en hoger. Er gebeurt niets gek, haar balans is goed en ze voelt zich nog even sterk.

Na een tijdje ziet ze haar oudere broers en zusjes voor en boven zich. Blij duikelen ze om haar heen en kwetteren hun snelle zang om haar welkom te heten.....ze herkennen allemaal wat ze heeft meegemaakt. Als de zon op zijn hoogst staat en ze is bijgekomen van haar vlucht, zoekt ze Bo op, de boerderijhond én haar vriend. Hij ligt voor zijn hok met zijn kop op het gras. Ze strijkt naast hem neer en vraagt gelijk: "Bo, raak jij ook wel eens iets kwijt?"

Bo opent zijn ogen, zijn kop gaat omhoog en hij kijkt haar vragend aan. "Hoe bedoel je?"

Zala vertelt hem over haar avontuur en de schrik en angst bij het verlies van twee veren van haar ene vleugel, net nu de wintertrek eraan komt. Bo luistert aandachtig en beweegt dan zijn kop. "Joh, als je bedoelt dat ik ook mijn haren verlies, dan is het ja. Elk half jaar lijkt het wel of ik eerst een jas uitdoe en dan langzaam weer een nieuwe aan heb. Wij honden noemen dat ruien, ik geloof dat dat bij

vogels ook zo heet. Bij jou is het maar goed, dat niet alle veren in één keer uitvallen, anders zou je niet kunnen vliegen!” Zala knikt verwonderd en blij met dit antwoord.

Ze voelt zich nog meer gerustgesteld, het is dus normaal om eerst te schrikken en angst te voelen bij een verlies, om daarna getroost te worden en weer verder te kunnen.....

Ze mijmert er nog over, als Bo haar het laatste nieuws vertelt over de oude velduil Sophie op de zolder van de hooischaar. De laatste dagen vloog ze niet meer uit en ligt ze verstopt achter twee hooibalen, zodat de mensen haar niet kunnen zien. Maar de zwaluwfamilie wel, die in en uit vliegen met hapjes spinnen en andere insecten. Zala vliegt gelijk op en koerst naar de hooizolder. Als ze door het gat in het dak duikt, moeten haar ogen even wennen aan het donker.

Ze geeft een piep als aankondiging, maar hoort het bekende uilengeluid niet terug. Voorzichtig nadert ze de plaats van de velduil, die op dat moment haar linkeroog een stukje opent.

“Hoe is het met je?” vraagt Zala zachtjes. Sophie tilt haar kop iets omhoog en nu gaat ook haar andere oog open. Iets schor krast ze: “Het is oké zo. Ik ben er klaar voor.” Zala begrijpt haar niet en wil weten waar ze klaar voor is. “Ik heb een lang en mooi vogelleven gehad, vele jongen mogen zien opgroeien en heel veel prachtige nachtelijke reizen kunnen maken, maar ik zal binnenkort verdwijnen”. “Bedoel je dat je dood gaat?” vraagt Zala met ongeloof in haar stem. “Ja, zo noemen mensen dit”, antwoordt Sophie. “Ben je daar niet bang voor en ontzettend verdrietig om en waar ga je dan naartoe?” de vragen buitelen over elkaar heen en komen tegelijk uit Zala’s bekje. Sophie kan hier zowaar nog om grinniken. Ze gaat even verliggen, haalt een paar keer adem en begint dan te praten. Zala kruipt dichterbij, zodat ze haar zachte stem goed kan horen.

“Ik ga terug naar waar ik vandaan kom en dat is een prachtige plek, vol vrede en licht. Alles is er goed en mooi, ik ben daar niet alleen en daarom helemaal niet bang of verdrietig. Weet je, het leven is een cyclus met twee bewegingen, net als dag en nacht.” Zala knikt, want dat maakt ze dagelijks mee en ineens denkt ze aan haar laatste avontuur. Ze vertelt haar verhaal aan Sophie en vraagt dan: “maak ik dan nu ook zo’n cyclus mee met mijn veren?”

“Ja, dat is zeker zo, je begrijpt het helemaal, het hoort bij leven.”

Sophie wacht even, sluit haar ogen en ademt zwaar en diep. Na een tijdje opent ze haar linkeroog en zegt zacht: “Ik heb ook nog een vraag aan jou: als alles een cyclus is, wat hoort er dan bij angst en verdriet, denk jij?” Zala voelt de stilte over haar heen komen en voelt de belangrijkheid van dit moment. Zachtjes antwoordt ze: “ik denk liefde en vreugde.”

Sophie knikt langzaam, haar linkeroog glimt en ze fluistert haar toe: “Ja, je mag voelen wat er is, als je dit laatste ook maar onthoudt. Als je aan me denkt als ik er niet meer ben, dan zul je me misschien missen, maar hopelijk kun je ook met liefde en blijdschap aan ons samenzijn terugdenken.”

Zala ligt heel stil naast Sophie en luistert en voelt hoe het uilenlijf langzaam van warm naar koud verandert. Ze hoeft niet te kijken om te weten dat Sophie er niet meer is. Er glijdt een traan uit haar oogje en valt op een uilenveer. “Dank je wel, Sophie, dat je me dit nog hebt verteld, ik zal het zeker onthouden.” Ze voelt dankbaarheid omhoog komen en strijkt daarbij liefkozend over haar beide vleugels én die van Sophie. Mede dankzij de wijze woorden van Serpa, Bo én die van Sophie kan ze haar toekomst invliegen.....

